

Η ΑΠΕΙΛΗ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ

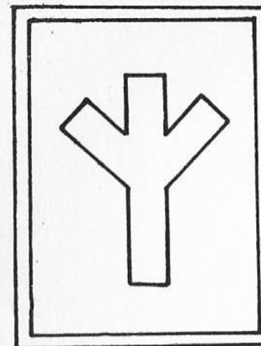
Εδώ απεικονίζονται οι δύο βασικές φυσιογνωμίες των Μογγόλων. Το αίσθημα απέχθειας που δημιουργείται σε κάθε υγιή ΄Αριο, στη θέα και μόνο αυτών των ανθρωπίδων είναι αποτέλεσμα του φυσιολογικού μηχανισμού αμύνης του οργανισμού μας για την διατήρηση της φυλετικής μας καθαρότητας. Βασίζεται δε, στα εξελεκτικά δομημένα αισθητικά φυλετικά μας Αρχέτυπα.

Ο συναγερμός των αισθήσεών μας απλά προειδοποιεί, γιατί η πραγματικότητα απαιτεί πλήρη επαγρύπνηση απέναντι στο φυλετικό μας φυσικό εχθρό. Στις αχανείς εκτάσεις της Ασίας ελοχεύει ο κίνδυνος του Μογγόλου, που όπως πάντα χάρη στη φοβερή πληθυσμιακή του υπεροχή και στη νοσηρότητα των ενστίκτων του, απειλεί θανάσιμα τον πολιτισμό μας. Νωπές είναι ακόμη οι φυλετικές (βιολογικές) πληγές που προκάλεσαν οι αιμοβόρες επιδρομές των Μογγόλων, είτε Ούνοι λέγονται είτε ΄Αβαροι, είτε Τούρκοι, είτε Βούλγαροι, είτε στρατιές του Αττίλα, είτε ορδές του Τζέγκις Χαν. Και δεν ξεχνάμε τα γυναικόπαιδα και τους τραγικούς συντρόφους υπερασπιστές του Βερολίνου που κατεσφάγησαν από τις Μογγολικές Ορδές του Κόνιεφ και του Ζούκωφ, για να μην θυμηθούμε τους Τουρκομογγόλους που ρήμαξαν την Κύπρο το 1974. Και δεν ξεχνάμε το φόρο αίματος που πληρώνουν ακόμα οι λαοί μας, και θλιβόμαστε να βλέπουμε, αραιά έστω, στον Ευρωπαϊκό μας περίγυρο, φυλετικούς αδερφούς να υποφέρουν από τις κληρονομημένες ψυχοσωματικές πληγές (Σλάβοι, σημερινοί Βούλγαροι) ή έστω από πολιτισμικές (π.χ. Ουγγρική και Φινλανδική γλώσσα) που άφησαν στο πέρασμά τους οι κίτρινες ορδές.

Και δεν ξεχνάμε, εμείς ειδικότερα οι ΄Ελληνες, τους ανοιχτούς μας λογαριασμούς με τους Τούρκους υπανθρώπους, που κατέστρεψαν την Αυτοκρατορία μας και έβλαψαν καθοιονδήποτε τρόπο το έθνος μας, τη φυλή μας.

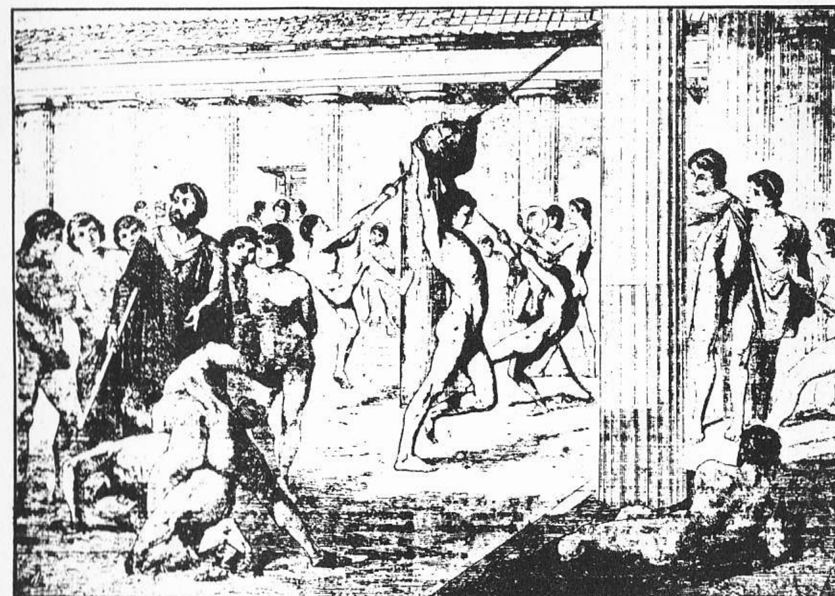
Ακρίτες της Ευρωπαϊκής Γης, αντικρύζουμε με μίσος απέναντί μας τον εχθρό μας, την εμπροσθοφυλακή της Ασιατικής πλημμυρίδας, τον προάγγελο της κίτρινης λαίλαπας που απειλεί τους πάντες, και καλούμε τους ΄Αριους αδερφούς μας σε επαγρύπνηση γιατί ο Μογγόλος καιροφυλακτεί, καλά κρυμμένος, είτε κάτω από την παμφυλετική στολή του Σοβιετικού Μπολσεβίκου, είτε κάτω από την θρησκευτική ενδυμασία του Ισλάμ.

Σημίτες και Νέγροι τριγύρω και μέσα μας και Μογγόλοι ανατολικά μας σφίγγουν τον κλοιό γύρω από την βασανισμένη μας ΄Ηπειρο που μαστίζεται από την υπογεννητικότητα και τον αποπροσανατολισμό. ΟΧΙ, εμείς οι απανταχού στην Ευρώπη Εθνικοσοσιαλιστές δεν θα αφήσουμε να έρθει το Λυκόφως της Φυλής μας. Η Ευρώπη θα ξυπνήσει και είναι σίγουρο πως τότε, ανατολικά μας καμμιά μογγολική σκιά δεν θα μολύνει την καθάρια ανατολή του Χρυσοπόρφυρου ΄Ηλιου μας.

ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΕΣ ΦΥΛΕΤΙΚΕΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» ΓΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΣΕ ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΦΥΛΟΓΝΩΣΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Το πρώτο σου χρέος, εκτελώντας τη θητεία σου στη ράτσα, είναι να νιώσεις μέσα σου όλους τους πρόγονους. Το δεύτερο να φωτίσεις την ορμή τους και να συνεχίσεις το έργο τους. Το τρίτο σου χρέος, να παραδώσεις στο γιο τη μεγάλη εντολή να σε ξεπεράσει.

«ΑΣΚΗΤΙΚΗ» — Ν. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

Ελλάς 1987, στην Αθήνα στην Πολιτεία, όπου εγεννήθη ένας Μεγάλος Εθνικός Πολιτισμός, οι σημερινοί κάτοικοι της χώρας στέκουν αδιάφοροι απέναντι σε ότι αντιπροσωπεύει τα Μεγάλα Ιδανικά και τις Αξίες της Ράτσας μας.

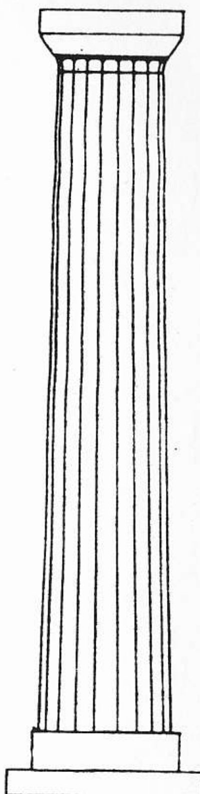
Υπό την σκιά της Ακροπόλεως, στη θλιβερή συνοικία της Πλάκας, θλιβερή όπως σήμερα έχει καταντήσει, νέγροι ευωχούνται υπό τους ήχους χυδαίας και βάρβαρης μουσικής.

Υπάνθρωποι με έντοντα τα χαρακτηριστικά της κατώτερης φυλής, στην οποία ανήκουν, περιφέρονται ανάμεσά μας, μέσα στην Ιερή Πόλη του Ελληνισμού. Και όλοι αδιαφορούν στο όνομα ενός στείρου, κούφιου κια καταστροφικού ανθρωπισμού.

Απέναντι σε όλους αυτούς ΕΜΕΙΣ, Συνειδητοί Έλληνες, και αμετακίνητα Ρατσιστές δίνουμε τη Μάχη για την Υπεράσπιση της Ράτσας και του Πολιτισμού μας.

Με όπλο δυνατό στα χέρια μας αυτό το Έντυπο, Υψώνουμε την Σημαία της Φυλής και σας καλούμε στον Αγώνα, που έχει για σύνθημα του τα λόγια:

«Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ
ΕΞΩ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ»

Υπεύθυνος συμφώνως τον νόμο: Ν. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ
ΤΕΥΧΟΣ 1ο - ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - ΠΕΙΡΑΙΩΣ 4, 5ος ΟΡΟΦΟΣ -
ΓΡΑΦΕΙΟ 4. ΤΡΙΤΗ - ΠΕΜΠΤΗ - ΣΑΒΒΑΤΟ: 6-9 μ.μ.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ

Αυτή η ονομασία δόθηκε κατά την αρχαιότητα στη Ν. Ιταλία (Βρεττία, Λευκανία, Καλαβρία και Καμπανία μέχρι την Κύμη) και στη Σικελία, για το πλήθος των ελληνικών αποικιών της και την ανάπτυξη που πήρε στα μέρη αυτά ο ελληνικός πολιτισμός.

Επικοινωνία της ελληνικής και ιταλικής χερσονήσου παρατηρείται από τους αρχαιοτάτους χρόνους, παρά των υπαρχόντων δυσχερειών, λόγω της μεγάλης θαλάσσιας απόστασης. Στην επικοινωνία αυτή συνηγορούν τα εξής στοιχεία:

α) η κτίση της Κύμης, περί το 1050 π.Χ. (προϊστορικοί χρόνοι).

β) η, από τα Ομηρικά Έπη μνημονευόμενη, εμπορική επικοινωνία των Κεφαλλήνων, Ταφίων και Τηλεβοών με τους κατοίκους της Τερίνης (που βρισκόταν στη Βρεττία).

γ) η εγκατάσταση των Τυρρηνών της Ελλάδας στην Ιταλική χερσόνησο (η εγκατάσταση αυτή πιθανολογείται εξαιτίας της ομοιότητας του ονόματος των Τυρρηνών της Ελλάδας — «τόσκοι» ή «τούσκοι» — με το όνομα των Τυρρηνών της Ιταλίας — «τούσκοι» ή «ετρούσκοι»).

Πάντως, η επικοινωνία μεταξύ της ελληνικής και ιταλικής χερσονήσου αναπτύσσεται, κυρίως, κατά το δεύτερο μισό του 8ου αιώνα π.Χ. και ιδίως κατά την περίοδο 736-683 π.Χ., οπότε κτίσθηκαν πολυαριθμότατες αποικίες στη Ν. Ιταλία και οποία ως κίνητρα είχε το εμπόριο και τον έντονο κοινωνικό αγώνα που είχε αρχίσει στις μητροπόλεις. Οι κυριότερες αποικίες είναι: στη Σικελία οι Συρακούσες και η Γέλα και στη Ν. Ιταλία η Σύβαρη, ο Κρότων, ο Τάραντας και η Μεσσήνη.

Κατά το 7ο-4ο αιώνα π.Χ. οι αποικίες αυτές υπερευδοκίμησαν, σχετικά με τις μητροπόλεις, σε πλούτο, δύναμη και πληθυσμό. Κατά τομείς πολιτισμού, παρουσίασαν την ακόλουθη ανάπτυξη:

α) έχουμε μεγαλοπρεπή μνημεία της αρχιτεκτονικής στον Ακράγαντα, στην Ποσειδωνία κ.ά.

β) στην Κάτω Ιταλία ανθεί η πυθαγόρειος και ελεατική φιλοσοφική σχολή.

γ) παρατηρείται μια γενική καλλιτεχνικη υπεροχή των Συρακουσών (π.χ. τα νομίσματά τους).

δ) ο ελληνικός πληθυσμός της Κάτω Ιταλίας, γενικά, αναδεικνύει κορυφαίους εκπροσώπους στην πνευματική ζωή (Επίχαρμος, Εμπεδοκλής, Γοργίας κ.ά.).

ε) οι αποικίες συμμετέχουν στους εθνικούς αγώνες (Ολύμπια, Ίσθμια) και διακρίνονται με νίκες των αντιπροσώπων τους.

Πάντως, πρέπει να σημειωθεί μια αντίθεση με τον Μικρασιατικό Πολιτι-

σμό, ο οποίος πρωτοπόρησε στις τέχνες και στα πολιτιστικά και πνευματικά επιτεύγματα. Εξάλλου, μετά τον 4ο αιώνα π.Χ. παρατηρείται μια υποχώρηση από το προσκήνιο των ελληνικών αποικιών της Κάτω Ιταλίας, ενώ ταυτόχρονα, η δύναμή τους αρχίζει να μειώνεται.

Παρ' όλα αυτά, όμως, ο ελληνισμός της Μεγάλης Ελλάδας έριξε βαθιές ρίζες. 'Ετσι, παρά την μείωση της δύναμής του (εξ ιδίας υπαιτιότητας), παρά τις επιθέσεις των ιθαγενών απ' τον 6ο αιώνα π.Χ. (επωφελήθηκαν τους εμφύλιους πολέμους των Ελλήνων) παρά τους συνεχείς αγώνες κατά των Καρχηδονίων, στη Σικελία, και των Ρωμαίων, στην Κάτω Ιταλία (που τελικά, τους υπέταξαν βαθμιαία ως τον 2ο αιώνα π.Χ.) και παρά τη μακρά ρωμαϊκή κυριαρχία, μπόρεσε να διατηρήσει τη φυλετική του ταυτότητα.

Ως αποτέλεσμα, κατάφερε να ξαναζήσει επί Βυζαντινής Αυτοκρατίας και, παρά την κατάληψη εδαφών του από 'Αραβες, Λομβαρδούς και Νορμανδούς, να διατηρήσει, ως ίχνη της μακραίωνης ζωής του, τη γλώσσα του (μέχρι το 15ο αιώνα μ.Χ., οπότε και στη γλώσσα αυτή γράφονται τα δημόσια έγγραφα στη Σικελία και Καλαμβρία) και τα ήθη του.

ΕΒΡΑΙΟΛΟΓΙΑ

Στο παρακάτω κείμενο παρουσιάζονται ορισμένα στοιχεία ανθρωπολογίας και ψυχολογίας της εβραϊκής ράτσας. Η παρουσίαση αυτή δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, από την άποψη ότι δίνει την δυνατότητα μιας συγκεκριμένης κωδικοποίησης και τυποποίησης των χαρακτήρων των Εβραίων.

Ανθρωπολογία Εβραίων

Δεν παρουσιάζονται ως μια συγκεκριμένη φυλή με αμιγή καταγωγή, αλλά ως ένα κράμα διαφόρων φυλετικών στοιχείων, όπως σημιτικών, άριων, ταρταρικών, φοινικικών.

Τύποι Εβραίων:

1) σημιτικός: *είναι συχνότερος στους Ισπανούς Εβραίους. Συνήθως παρουσιάζονται όμορφες γυναίκες, ενώ ιδιαίτερα γνωρίσματα είναι τα καστανά μαλλιά, τα μεγάλα μαύρα μάτια, η γαμψή μύτη, τα έντονα και συνενούμενα φρύδια και τα σκούρα μάγουλα.*

2) πολωνικός: *συνήθως παρουσιάζονται καστανά ή ξανθά άτομα. Ιδιαίτερα γνωρίσματα είναι τα πλατειά και μεγάλα μάγουλα, το συμμετρικό οβάλ μέτωπο, τα μικρά τετραγωνισμένα μάτια, τα παχιά και περιορισμένα χείλη και οι όχι τονισμένες γωνίες προσώπου.*

3) ενδιάμεσος: *συνήθως παρουσιάζονται βραχυκέφαλοι. Δυστυχώς δεν υπάρχουν επαρκείς στατιστικές μελέτες.*

Φυσικά και ψυχολογικά χαρακτηριστικά:

1) παρουσιάζουν συγκεκριμένες συνήθειες

2) δείχνουν μοναχικές συνθήκες διαβίωσης

3) αναγνωρίζονται ειδικά έθιμα.

Τα παραπάνω χαρακτηριστικά εξηγούν και τα εξής δεδομένα γνωρίσματα των Εβραίων:

α) δείχνουν, γενικά, μια ανήσυχη διάθεση.

β) είναι χαρακτηριστική η κακόμοιρη παράσταση του σώματός τους, καθώς και το ταπεινό περπάτημά τους.

γ) χαρακτηρίζονται από μία περιορισμένη μυϊκή δύναμη.

δ) είναι γνωστό πως δείχνουν μια προδιάθεση σε νευρικές ασθένειες και μια γενική τάση προς αυτοκτονία.

Σχετικά με τους Εβραίους που παρασιτούν σε συγκεκριμένες εθνότητες, αναφέρονται τα εξής:

1) ***Γάλλοι, Ιταλοί, 'Αγγλοι Εβραίοι:*** *γενικά διακρίνονται δύσκολα από τον κοινωνικό τους περίγυρο και, για το λόγο αυτό, γίνονται προσπάθειες ανεύρεσης πιο εξειδικευμένων γνωρισμάτων τους.*

2) ***Πολωνοί, Ρώσοι Εβραίοι:*** *διακρίνονται με βάση την κακομοιριά τους, η οποία ακριβώς δείχνει την ύπαρξη της διαφορετικής τους καταγωγής.*

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι τα διάφορα βιοστατικά χαρακτηριστικά των Εβραίων (όπως η ιδιαίτερη οσμή τους, η οποία παρατηρήθηκε μόνο σε άπλυτους Εβραίους) μπορούν άνετα να αποδοθούν σε οικονομικούς και κοινωνικούς λόγους και όχι σε λόγους φυλετικής καταγωγής.

Η κοινωνική απομόνωση των Εβραίων και, κυρίως, η ιδιαίτερη νομοθεσία τους, τους προφυλάσσουν από διάφορες ασθένειες.

Ως αποτέλεσμα έχουμε την γρήγορη πληθυσμιακή τους ανάπτυξη, σε σύγκριση με τους κατοίκους των χωρών όπου παρασιτούν παρά τον επιβαλλόμενο περιορισμό στους γάμους. Βέβαια, στην πληθυσμιακή ανάπτυξη των Εβραίων συνηγορούν και η μικρή θνησιμότητά τους, ιδιαίτερα γενετικά χαρακτηριστικά τους, καθώς και η έλλειψη αλκοολισμού.

Πάντως, πρέπει να σημειωθεί η ύπαρξη τεραστίων διαφορών ανάμεσα στους Εβραίους της δυτικής και ανατολικής Ευρώπης (Ρωσία), όπου, ως παράδειγμα αναφέρεται το γεγονός ότι, οι γάμοι γίνονται σε νεαρή ηλικία και ορισμένες ασθένειες, όπως ο τύφος, είναι ενδημικές.

Ψυχολογία Εβραίων

Με τον όρο «ψυχολογία Εβραίων» αναφερόμαστε στον πνευματικό και ηθικό δυναμικό τους. Οι παρατηρήσεις πάνω στην ψυχολογία των Εβραίων μας βοηθούν να διακρίνουμε την ύπαρξη μιας συνέχειας από την εποχή των προφητών και του Ιωσήφ, σύμφωνα πάντα με γραπτές μαρτυρίες.

Χαρακτηριστική είναι η φράση του Μέτερνιχ: «κάθε κράτος έχει τους Εβραίους που του αρμόζουν». Ως αποτέλεσμα, η ψυχολογία τους είναι βασικά κοινή, αλλά αποκτά ιδιαίτερα γνωρίσματα από τον τόπο διαμονής των εκάστοτε Εβραίων:

Οι παράγοντες που διαμορφώνουν την ψυχολογία των Εβραίων είναι οι ακόλουθοι:

1) Η Βίβλος.

2) Η Ταλμουδική εκπαίδευση.

3) Οι επιτελλούμενες συνεχείς καταδιώξεις τους.

4) Η απουσία, για περίοδο αιώνων, ειδικών απασχολήσεων.

5) Ειδικές πρακτικές απασχολήσεις τους.

6) Η συνεχής εναλλαγή στον τρόπο ζωής τους (μεταξύ ελευθερίας-καταπίεσης).

Πάντως όλοι οι ανωτέρω παράγοντες διέπονται από την έννοια του Έθνους της Φυλής. Ειδικότερα, για τον κάθε παράγοντα χωριστά, αναφέρονται τα εξής:

1) η μωσαϊκή παράδοση, υπο το πρίσμα των μωσαϊκών νόμων, έπαιξε πρώτιστο ρόλο. Τα διδάγματα για τη μη χρήση βίας, για δικαιοσύνη, και, κυρίως, για τη θρησκεία χαρακτηρίζουν μόνιμα τους Εβραίους.

2) είναι χαρακτηριστική η ιδιαίτερη ανάπτυξη ορισμένων ειδικοτήτων, όπως των μαθηματικών, της γλωσσολογίας, της φιλοσοφίας, της κωμωδίας, της μουσικής, της σκακιστικής. Αυτή η ανάπτυξη είναι χαρακτηριστικη της ευφυίας τους, του λεκτικού τους πνεύματος, του ιδιαίτερου ύφους τους.

3) Οι Εβραίοι χαρακτηρίζονται από ένα κοσμοπολίτικο πνεύμα, ένα ιδιαίτερα αναπτυγμένο ένστικτο και ικανότητα επιβίωσης και μία ιδιαίτερη δυνατότητα αντίθεσης. Οι Εβραίοι επιδιώκουν την αντίθεση, βρίσκουν μια περίεργη ευχαρίστηση στο παιχνίδι της αντίθεσης, την οποία, όμως, δεν απολαμβάνουν πλήρως.

Μέσα από τη διαρκή τους τάση για εναντίωση, οι Εβραίοι κυνηγούν την επιβίωσή τους, που αντανακλά στο ηθικό, συνολικό, φυλετικό συμφέρον.

4) Ιδιαίτερα αξιοσημείωτη είναι η έλλειψη γούστου, που διακρίνει τους Εβραίους, καθώς και η απουσία διάθεσης για ορισμένα επαγγέλματα, όπως για τη γεωργία, τη ναυτιλία, και, γενικά, επαγγέλματα, που απαντούν μεγάλη μυική δύναμη. Επίσης, οι Εβραίοι δε διαθέτουν στο ενεργητικό τους κανένα ζωγράφο, γλύπτη, χορευτή, ή στρατιωτικό, πρώτης τάξης.

(όλα τα ανωτέρω στοιχεία λήφθηκαν από την εγκυκλοπαίδεια «La Grande Encycopedie».)

«Δέν θά εὕρητε εἰς τούς ἑβραίους παρά ἕνα λαόν ἀμαθῆ καί βάρβαρον ὅστις συνενώνει ἀπό πολλοῦ τήν πλέον αἰσχράν φιλαργυρίαν, τήν ἀπεχθῆ δεισιδαιμονίαν μέ τό ἀκατανίκητον μῖσος δι᾽ ὅλους τούς λαούς πού τούς ἀνέχονται νά πλουτίζουν. Είναι ὁ πλέον μισητός καί αἰσχρός λαός, ὅστις τολμᾶ νά ἐπεκτείνη τό ἀδιάλλακτόν του μῖσος ἐναντίον ὅλων τῶν Ἐθνῶν, νά ἐξεγείρεται ἐναντίον τῶν Κυρίων του, πάντοτε δεισιδαίμων, πάντοτε ἄπληστος εἰς βάρος τῶν ἀγαθῶν τῶν ἄλλων, πάντοτε βάρβαρος. Οἱ ἑβραῖοι εἶναι ἑρπετά κατά τάς δυστυχίας των καί αὐθάδεις κατά τάς εὐτυχίας των».

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

ΦΥΛΕΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Σπάρτη — Μαύρη Φρουρά

Εκτός από άνθος του Εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος εκτός από πρότυπα αναζήτησης φυλετικής καθαρότητας, εκτός από κομματικός σχηματισμός, πρωτοπορεία, μυημένοι, και τόσα άλλα που δύσκολα ή εύκολα έρχονται στο φως του νου τι άλλο ήταν τα SS;

Μια αντανάκλαση στον 20ο αιώνα της γενικότερης δομής της Αρχαίας Σπάρτης, το αντίτυπο του Φυλετικού Δωρικού Κράτους. ΄Ηταν η προσπάθεια μιας Σπάρτης του 20ου αιώνα, ένα νέο εξελικτικό πρότυπο μιας κοινωνίας προτίμων (elite), προστάτη και πρωτοπόρου της καθολικότερης λαϊκής κοινότητας.

— Η ανάπτυξη της συλλογικής ευθύνης στα μέλη των οικογενειών και στην οριζόντια συγγένεια όταν το μέλος της ομάδας παρέβαινε τους νόμους της.

— Η καλλιέργεια της ηθικής του Κυρίου, πέραν του καλού και του κακού, μακριά από ψεύτικες, δήθεν ανθρωπιστικές εκδηλώσεις, με τη φυσική σκληρότητα στη συμπεριφορά προς κάθε ξένο και παρία. [Κρυπτεία της Σπάρτης, στάση απέναντι στους Είλωτες, σιδερένια και ανηλεής εξόντωση των φυλετικών εχθρών και των κοινωνικών παρασίτων από τα SS].

— Η απόλυτα σκληρή και παραγωγική εκπαίδευση του σώματος στην καρτερία και αντοχή των ταλαιπωριών, η λιτότητα στα συστατικά της καθημερινής ζωής (Ρουχισμός, τροφή, διαμόρφωση χώρου). Μια αδιάσπαστη συνέχεια της Σπαρτιατικής Αγωγής έως την εκπαίδευση των Waffen-SS.

— Οι φυλετικοί γάμοι και η εν γένει κοινωνική ηθολογία του γάμου στις δύο αυτές κοινωνίες από την μελέτη του γενεαλογικού δένδρου και την τήρηση πιστοποιητικών (Sippenbuch) μέχρι την προσπάθεια πολυτεκνίας και την ευγονική των απογόνων [Καιάδας].

— Το διαφορετικό Δίκαιο στα SS και τους υπόλοιπους Ευρωπαίους. (Σπαρτιάτες-Νεοδαμώδεις).

— Η ομότιμη αποδοχή των γνήσιων άξιων Ελλήνων στη Σπάρτη, όπως κατ' αναλογίαν υπήρξε η συμμετοχή στα Waffen-SS σαν συντρόφων όλων των Ευρωπαίων εθελοντών.

— Τέλος τα μυητικά συστήματα των SS με αποκορύφωμα τη NAPOLA, ώστε οι παραδοσιακές γνώσεις και κλείδες της κοσμογονίας να μεταφέρονται στους επόμενους, συσχετίζονται κατ' αντιστοιχία με τη δομή του συστήματος Αγωγής των Νέων στη Σπάρτη από τους ιερείς και τους άρχοντες.

Μαζί με τη λατρεία και την καλλιέργεια του φυσικού κάλλους και της ρώμης (ευανδρία) και με την πραγμάτωση του αληθινού φυλετικού λαϊκού στρατού, πέρα από φαύλες τυπικές ιεραρχίες. —Ο βασιλιάς πρώτος οπλίτης της Φάλαγγας.

Ανάλογα, η ιεραρχία στα SS ήταν καθαρά αξιοκρατική, βασισμένη στις προσωπικές επιδόσεις των εκλεκτών ανδρών των SS. Εκτός από την κατ' απονομή ιεραρχία, σημειωτέα είναι η εξωυπηρεσιακή προσφώνηση «αδερφέ» στα μέλη των SS.

Ιδού η λαμπρή μνήμη της αδιάσπαστης ιστορικής συνέχειας στην προσπάθεια των Αρίων να δημιουργήσουν ανώτερες κοινωνίες με βάση την διαφύλαξη του είδους.

Ιδού ένα διαχρονικό μήνυμα για το ιδανικό του Ιδανικού.

Αριστοκρατία του Κάλλους της Δύναμης, της Γνώσης. Τα SS, οι αριστοκράτες του Ηρωϊσμού, οι Σπαρτιάτες του 20ου Αιώνα, προπαντός το δικό μας Πρότυπο.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΦΥΛΗ

Στην ομάδα εμβίων όντων που ονομάστηκαν άνθρωποι, και που σύμφωνα με την κατεστημένη άποψη αξιωματικά ανήκουν στο ίδιο είδος HOMO SAPIENS, αναγνωρίζεται τρομακτικά μεγάλη ποικιλότητα βιολογικών γνωρισμάτων. (χρώμα μαλλιών-ματιών-δέρματος-σχήμα κρανίου-αναλογίες κορμού-δέρματος-άκρων-διαφορετικές διαστάσεις οργάνων-διαφορετικές συχνότητες νόσων κτλ.). ΄Ολα αυτά τα ανατομικά, λειτουργικά, μορφολογικά, ψυχολογικά και παθολογικά ιδιαίτερα γνωρίσματα των διαφόρων ποικιλιών, όταν μεταφέρονται απρόσκοπτα στις γενιές απογόνων, είναι δηλαδή κληρονομικά, οριοθετούν τις ιδιαίτερες αυτές ομάδες ανθρώπων τις φυλές.

Η οποία πρόοδος της σημερινής επιστημονικής σκέψης, με τον ιδιαίτερα επίμονο και έκδηλο υπεραντικειμενισμό της οδήγησε στην προσπάθεια μελέτης των φυλών αυτών στο μικρότερο επίπεδο τομής της ανθρώπινης ύπαρξης, σ' επίπεδο δηλαδή γονιδιακό και μελετάει γενετικά τις φυλές έτσι ώστε να συσχετίζει φαινομενικά, εξωτερικά γνωρίσματα με γενετικές βάσεις. Για όσα γνωρίσματα βρέθηκε και αποδείχτηκε πως μεταφέρονται από τις μικρομονάδες μεταφοράς κληρονομικότητας, τα γονίδια δηλαδή, αλλά και για όσες ακόμα από τις χαράκτηριστικές ιδιαιτερότητες των φυλών δεν πιστοποιήθηκε αυτή η συσχέτιση, σήμερα πιστεύουμε στην κληρονομικογενετική βάση της ανθρώπινης οντότητας σαν μονάδα ή μέρος ταυτόχρονα τής φυλετικής ομάδος που ανήκει.

Μ' αυτή την μεθοδολογία σκέψης είναι εύκολα κατανοητό πως οι φυλές των ανθρώπων, είναι ομάδες ανθρώπων που όλα τα συνιστώντα μέλη τους εμφανίζουν χαρακτηριστικά αμείωτη συγκέντρωση κληρονομικών γνωρισμάτων μορφής-συμπεριφοράς, έχοντας κοινά δηλαδή αθροίσματα γονιδίων που λείπουν από άτομα που απαρτίζουνε άλλες ομάδες. ΄Ετσι: κάθε φυλή είνα μία τελείως απομονωμένη ομάδα ατόμως από άλλες ανάλογες ομάδες με κληρονομικά εξαρτώμενα και μεταβιβαζόμενα σχετικά ή απόλυτα διαφορετικά χαρακτηριστικά. Αυτά δε τα ιδιαίτερα ποιοτικά μορφο-ψυχο γνωρίσματα τους που έχουν ποσοτική, ποικιλότητα οφείλονται στην κοινή τους καταγωγή. Τούτη ακριβώς η διαχρονική παρουσία κι έκφραση του ιδιαίτερου αποθέματος γονιδίων μας, οδηγεί στον ισχυρισμό πως η έννοια του όρου φυλή πρέπει τελικά να εκτοπίσει την γενικευμένη αντίληψη «είδος», πραγματοποιώντας την καινότομη εμφάνιση του «είδος-φυλή». ΄Οντας πιο δυναμική μορφή (το «είδος» είναι στατική μορφή συστηματικής κατάταξης των όντων, ενώ η φυλή είναι μονάδα δυναμική, μεταλάσσεται και αυτοεπιλέγεται) δηλαδή είναι η ίδια μια δρώσα παράμετρος της εξέλιξης, η ίδια η εξέλιξη του ανθρώπου υλοποιημένη. Δεν είναι μία λογική αφαίρεση, για λόγους συνενοήσεως, μα μια ζωντανή πραγματικότητα με όλο το πολυδύναμο και ποικίλο φάσμα των βιολογικών εκφάνσεων.

ΑΣΤΥΦΙΛΙΑ

Πρόκειται για το παγκόσμιο δημογραφικό φαινόμενο της συγκέντρωσης των κατοίκων στις πόλεις, κέντρα μεγάλης εμπορικής και βιομηχανικής δραστηριότητας. Η Αστυφιλία (φιλοπολιτεία) συνδέεται με τη διαδικασία της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτιστικής ανάπτυξης κάθε χώρας και εκδηλώνεται με τη ροή (μετακίνηση) του πληθυσμού της υπαίθρου προς τα αστικά κέντρα. Η μέτρηση της μετακίνησης γίνεται με στατιστικές έρευνες για τον καθορισμό της εσωτερικής μετανάστευσης.

Ιστορική θεώρηση: *Η Αστυφιλία σαν κοινωνικό-δημογραφικό φαινόμενο υπήρχε και κατά την αρχαιότητα. Ο Πλίνιος ο Νεώτερος, στις επιστολές του, παροτρύνει τον πληθυσμό να εγκαταλείψει την ύπαιθρο και να εγκατασταθεί στις πόλεις, κυρίως για να αναπτύξει υψηλής στάθμης πνευματική ζωή.*

Ακόμα, το γεγονός είχαν επισημάνει και ο Αριστοτέλης, ο Πλάτωνας και ο Πλούταρχος και άλλοι: μάλιστα ο Κικέρωνας συμβούλευε να απαγορευθεί με νομοθεσία η εγκατάσταση αγροτών στη Ρώμη. Το ίδιο έντονο πρόβλημα αστυφιλίας είχε και το Βυζάντιο και το αντιμετώπιζε με βαριά φορολογία των κατοίκων της υπαίθρου, που ήθελαν να εγκατασταθούν στις πόλεις.

Παλιότερα, η συγκέντρωση μεγάλων ανθρώπινων μαζών σε ένα οικιστικό κέντρο ήταν προσωρινή και γινόταν κατά περιόδους, με την ευκαιρία θρησκευτικών γιορτών, στους ιερούς τόπους, ή στους αθλητικούς αγώνες κτλ. (Δελφοί, Ολυμπία, Κόρινθος, κ.ά.). Τέλος, αξιοσημείωτη συγκέντρωση πληθυσμού, που είχε σαν αιτία τη μεγαλύτερη ασφάλεια που αισθάνονταν τα άτομα μέσα στις πόλεις, κοντά στις στρατιωτικές και διοικητικές αρχές, πραγματοποιήθηκε στις αρχαίες πόλεις: Νινευή (900.000 κάτοικοι), Βαβυλώνα (800.000 κάτοικοι), Ρώμη (1.000.000 κάτοικοι), Πεκίνο (2.000.000 κάτοικοι), Αντιόχεια (700.000 κάτοικοι), Σελεύκεια (600.000 κάτοικοι), Αλεξάνδρεια (1.000.000 κάτοικοι), Καρχηχόνα (700.000) κ.ά.

Πέρα από το φαινόμενο της αστυφιλίας στην αρχαιότητα, στη Ρώμη και τους Βυζαντινούς χρόνους, και από τις αρχές του 15ου αιώνα και μετά, πολλά κράτη, κυρίως της Ευρώπης, βρέθηκαν μπροστά σε έντονο φαινόμενο αστυφιλίας, που έγινε εντονότερο κατά τα τέλη του 19ου αιώνα και συνεχίζεται μέχρι σήμερα, παίρνοντας τραγικές διαστάσεις μετά τη λήξη του Β΄ Παγκόσμιου Πόλεμου.

Στη νεώτερη Ελλάδα, μετά τη λήξη του απελευθερωτικού αγώνα του ΄21 και την ανακήρυξη της χώρας μας σε ελεύθερο κράτος, τα κεφαλοχώρια-«πόλεις» άρχισαν σιγά σιγά να αναπτύσσονται πρώτα σαν διοικητικά κέντρα και αργότερα σαν εμπορικά και βιομηχανικά. Τότε, άρχισε και η μετακίνηση σε αυτές των επαρχιωτών καπεταναίων και τσιφλικάδων για να βρίσκονται κοντά στην Βασιλική Αυλή και τα υπουργεία, επιδιώκοντας το γρήγορο πλουτισμό, μέσα από τις γνωριμίες και το ρουσφέτι. Τον ίδιο αυτό δρόμο της αστυφιλίας ακολούθησαν αργότερα και οι κοτσαμπάσηδες, πλούσιοι αγρότες, που, αφού «προσκύνησαν» και συνεργάστηκαν με τον Τούρκο κατακτητή, δεν αισθάνονταν ασφαλείς στην ύπαιθρο και έχοντας τους «παράδες» ήθελαν την «ανώτερη» ζωή των πόλεων, με τη μόρφωση, τις διασκεδάσεις, την ιατρική φροντίδα, κτλ. Το μεγάλο, όμως μεταναστευτικό κύμα το σχημάτισαν οι φτωχοί ακτήμονες και γεωργικοί ανειδίκευτοι εργάτες των αγροτικών-ορεινών περιοχών της Ελλάδας, που είχαν μικρό γεωργικό κλήρο και υποβαθμισμένη οικιακή οικονομία.

Τα αίτια που διατήρησαν το φαινόμενο της αστυφιλίας στην Ελλάδα, κυρίως κατά τη μεταπολεμική περίοδο, ήταν η ανεργία και η υποαπασχόληση του αγροτικού εργατικού δυναμικού, η χαμηλή αμοιβή εργασίας στις γεωργοκτηνοτροφικές απασχολήσεις, η υποβαθμισμένη και χωρίς μεγάλο οικονομικό αντίκρισμα γεωργική παραγωγή, οι δυσμενείς και σκληρές (χωρίς μηχανικά μέσα) εργασίες στις αγροτικές περιοχές, η εκβιομηχάνιση της χώρας και η μεγάλη ζήτηση εργατικών χεριών στις αναπτυσσόμενες βιομηχανικά πόλεις κτλ.

Δυστυχώς, όμως, δεν υπάρχουν στην Ελλάδα στατιστικά στοιχεία που να καθορίζουν τα κίνητρα-αίτια της αστυφιλίας. Πάντως, είναι στη χώρα μας, γενικά παραδεκτό ότι η έλλειψη ικανοποιητικής απασχόλησης σημαντικού μέρους του πληθυσμού των αγροτικών περιοχών και η οικονομικά συμφέρουσα προσφορά εργασίας στις πόλεις, αποτέλεσαν τον κύριο και καθοριστικό παράγοντα της αστυφιλίας. Πάνω σ΄ αυτά τα αίτια προστέθηκαν και οι καλύτερες συνθήκες διαβίωσης στις πόλεις, δηλαδή εφαρμογή των προόδων της υγιεινής (νοσοκομειακή περίθαλψη), συγκέντρωση των δημοσίων υπηρεσιών, της ανώτατης και τεχνικής εκπαίδευσης, η παρεχόμενη αποτελεσματική προστασία των γηρατειών, η μείωση της γενικής και βρεφικής θνησιμότητας, η ψυχαγωγική διάθεση του ελεύθερου χρόνου, η καθολική «υψηλή» ποιότητα ζωής κ.ά.

Αίτια: *Γενικά, όμως, τα βασικά αίτια, στα οποία οφείλεται η σύγχρονη παγκόσμια μετακίνηση του πληθυσμού από την ύπαιθρο στις μεγάλες πόλεις είναι:*

α) Η «στενότητα» που παρουσίασε το γεωργικό έδαφος με την εφαρμοζόμενη μηχανική καλλιέργεια, που έχει σαν συνέπεια τη μείωση των αναγκαίων εργατικών χεριών. Πάνω σε αυτό προστέθηκε και ο μεγάλος κατατεμαχισμός της αγροτικής ιδιοκτησίας.

β) Η μείωση των γεωργικών εισοδημάτων με την υποβάθμιση της αξίας πολλών γεωργικών προϊόντων και η αβεβαιότητα της γεωργικής παραγωγής, που εξαρτάται, κατά μεγάλο μέρος από τις καιρικές συνθήκες.

γ) Η αύξηση της ζήτησης, στα αστικά κέντρα, βιομηχανικών εργατών, κατά τρόπο που οι ευκαιρίες απασχόλησης, σ΄ αυτά να είναι καλύτερες, σε σύγκριση με τις αγροτικές περιοχές, κυρίως πάνω στις μεγάλες και σταθερές αποδοχές, στην ασφάλιση και στην έλλειψη δυσάρεστου και επίπονου συναισθήματος εργασίας.

δ) Η παραγωγή, από την αστική βιομηχανία, διαφόρων αγαθών, που παλιότερα παρήγαγαν, στην ύπαιθρο, χειροτεχνικά επαγγέλματα.

ε) Η ανάπτυξη των μέσων συγκοινωνίας, επικοινωνίας και μεταφορών, με αποτέλεσμα την άμεση επαφή της υπαίθρου με τα αστικά κέντρα.

στ) Οι παρουσιαζόμενες πολλαπλές δυνατότητες που έχουν οι κάτοικοι των αστικών περιοχών να διακριθούν κοινωνικά.

ζ) Η έντονη ζωή των πόλεων φαίνεται στους κατοίκους των αγροτικών περιοχών περισσότερο εύκολη, ευδαιμονική, πιο ελεύθερη και λιγότερο μονότονη, μπροστά στη βασανισμένη, πολιτιστικά καθυστερημένη και οικονομικά αβέβαιη ζωή των χωρικών.

Αποτελέσματα: *Με τα παραπάνω κίνητρα-αίτια της αστυφιλίας σχηματίστηκαν οι πολυπληθείς πόλεις, μέσα στις οποίες γίνονται όλες οι πολιτικές, πολιτιστικές, αναγκών, ιδεολόγων, εθίμων, κτλ., διεργασίες, που μεταβιβάζονται στην υπόλοιπη χώρα. Πέρα, όμως, από τα πιο πάνω αποτελέσματα της αστυφιλίας αυτή επιφέρει:*

α) Τη διαφορά της δημογραφικής αύξησης του ποσοστού μεταξύ του αστικού και αγροτικού πληθυσμού, με άμεσες επιδράσεις πάνω στη γεννητικότητα, γαμηλιότητα, και θνησιμότητα των κατοίκων, στη διαμόρφωση της σύνθεσης του πληθυσμού κατά φύλο, ηλικία, οικογενειακή κατάσταση, επίπεδο εκπαίδευσης, κ.ά. και δημιουργεί αλλαγές στον τομέα και στις επιλογές των επαγγελμάτων.

β) Την αύξηση του αριθμού των μεγάλων πόλεων.

γ) Την αύξηση της έκτασης των μεγάλων πόλεων, σχηματίζοντας έτσι τα μεγάλα πολεοδομικά συγκροτήματα, με όλα τα δημογραφικά, κοινωνικά κτλ. επακόλουθα, ενώ, ταυτόχρονα, παρατηρείται και συστηματική υποβάθμιση του περιβάλλοντος, με όλες τις δυσάρεστες οικολογικές συνέπειες.

Αναφέρονται τα ακόλουθα ενδεικτικά στοιχεία:

1879: 4 πόλεις με πληθυσμό άνω των 20.000 κατοίκων.

1979: 65 πόλεις με πληθυσμό άνω των 20.000 κατοίκων. (αποτελούν τα 13 πολεοδομικά συγκροτήματα της χώρας).

1879: 64% του ενεργού πληθυσμού στα αγροτικά επαγγέλματα. 36% του ενεργού πληθυσμού στα αστικά επαγγέλματα.

1979: 24% του ενεργού πληθυσμού στα αγροτικά επαγγέλματα. 76% του ενεργού πληθυσμού στα αστικά επαγγέλματα.

σης, 4) επάγγελμα, 5) τόπο κατοικίας κτλ.

Προφανώς, η εξωτερική μετανάστευση επηρεάζει και τη γενική οικονομική και κοινωνική δομή της χώρας και, κυρίως, των γεωγραφικών περιοχών της χώρας (αστικών, ημιαστικών, αγροτικών, ορεινών, ημιορεινών, πεδινών).

Κύρια αίτια για την εξωτερική μετανάστευση, στους νεώτερους χρόνους — συγκεκριμένα από το 1896 και μετά — αναφέρεται η αναζήτηση καλύτερων συνθηκών διαβίωσης, χωρίς κοινωνικό άγχος, που το δημιούργησε η μεγάλη ανισότητα στην κατανομή των εισοδημάτων, και η άνιση δυνατότητα ευκαιριών εργασίας.

Στατιστικά στοιχεία

Οι στατιστικές μέθοδοι στηρίζονται στη μέτρηση, της παλινόστησης και του επαναπατρισμού που προσδιορίζεται από συνθήκες όπως:

1) διεθνής οικονομική συγκυρία.

2) κοινωνική, οικονομική και πολιτική κατάσταση στις χώρες της μετανάστευσης.

3) συνολικός αριθμός των Ελλήνων της διασποράς.

Τα στατιστικά στοιχεία, που έχουμε για τη μετανάστευση, αφορούν τους εξής τομείς:

α) προς υπερπόντιες χώρες (1946 και μετά).

β) προς άλλες χώρες (1955 και μετά).

γ) παλινόστηση (1968 και μετά). Δυστυχώς δεν γνωρίζουμε επακριβώς τον αριθμό των ομογενών που επέστρεψαν από την Τουρκία, την Αίγυπτο, και από άλλες, κυρίως αφρικανικές χώρες.

Θα πρέπει να σημειωθεί πως στον αριθμό των μεταναστών υπολογίζουμε τους μόνιμα εγκατεστημένους και όσους επιστρέφουν στην Ελλάδα με ξένο διαβατήριο (π.χ. δε συμπεριλαμβάνονται στον αριθμό αυτό οι φοιτητές που σπουδάζουν στο εξωτερικό κτλ.).

Αναλυτικότερα, μπορούν να αναφερθούν τα εξής: Προς το τέλος του 19ου αιώνα, έχουμε μια μαζική μετανάστευση Ελλήνων (και Ευρωπαίων γενικότερα) προς τις ΗΠΑ (ας σημειωθεί πως η ελληνική παροικία στις ΗΠΑ σήμερα τείνει στα 4.000.000 άτομα). Μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο έχουμε πάλι ισχυρό μεταναστευτικό ρεύμα προς τις ΗΠΑ. Λίγο αργότερα υπάρχει ρεύμα μετανάστευσης προς τον Καναδά, ενώ από το 1955 και μετά προς την Αυστραλία. Από το 1958 υπάρχει μία κατεύθυνση μετακίνησης προς τη Δ. Ευρώπη.

Από μελέτες, άρθρα (περιορισμένα ή ανεπαρκή, όμως, λόγω παλαιότητας), πορίσματα εκθέσεων διεθνών οργανισμών, όπως ΟΟΣΑ, ΔΟΕ, ΔΕΜΕ κτλ, εξάγονται τα εξής στοιχεία:

α) από το 1890 ως το 1940 περίπου 400.000 ΄Ελληνες μετανάστευσαν προς τις υπερπόντιες χώρες (ΗΠΑ, Καναδάς, Αυστραλία, Βραζιλία, Ν. Αφρική), σε ποσοστό 85% προς τις ΗΠΑ.

β) από το 1946 ως το 1954 μετανάστευσαν άλλες 75.000 περίπου, σε ποσοστό 30% προς τις ΗΠΑ.

Συγκεντρωτικά μπορούμε να αναφέρουμε τα εξής στοιχεία:

Αποδημία προς υπερπόντιες χώρες (Μέσο ετήσιο μέγεθος).

1951-1960: 15.000 άτομα.

1961-1970: 25.000 άτομα.

1971-1975: 13.000 άτομα.

Αποδημία προς Δ. Ευρώπη (Μέσο ετήσιο μέγεθος).

1961-1970: 86.000 άτομα.

1971-1975: 21.000 άτομα.

Το σύνολο της καθαρής μετανάστευσης κατά την 30ετία 1946-1975, εκτιμάται συνολικά σε 780.000 άτομα (26.000 άτομα το χρόνο), τη στιγμή που η μέση ετήσια φυσική αύξηση είναι 86.000 άτομα περίπου. Συνολικά έχουμε το 60% καθαρής μετανάστευσης προς τη Δ. Ευρώπη και, κυρίως, προς τη Δ. Γερμανία (εδώ έχουμε το 80% των μεταναστών στη Δ. Ευρώπη).

Κυρίως αποδημούν γεωργοί και κτηνοτρόφοι (σπανιότερα υπάλληλοι γραφείου, πωλητές, κτλ). Ας σημειωθεί ότι τα 2/3 των μεταναστών στη Δ. Ευρώπη ήταν από αγροτικές περιοχές, κυρίως από βόρεια διαμερίσματα της χώρας.

Μεταπολεμικά έχουμε μια μεταναστευτική υπεροχή των ανδρών έναντι των γυναικών:

1961: 82% άνδρες — 18% γυναίκες (για Δ. Ευρώπη).

1962-1965: 65% άνδρες — 35% γυναίκες (για Δ. Ευρώπη).

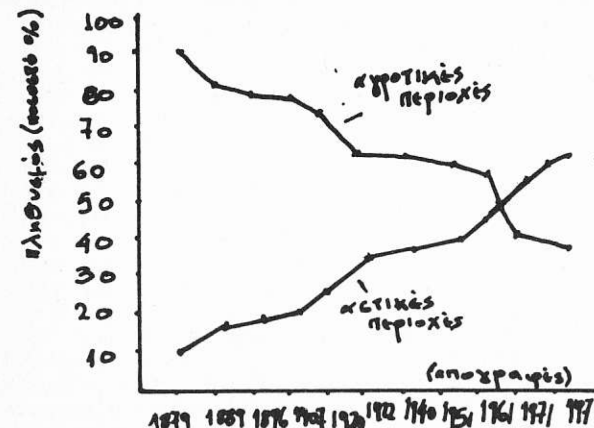
1966-1975: 55% άνδρες — 45% γυναίκες (για Δ. Ευρώπη).

Οι άνδρες αποδημούν κυρίως σε ηλικίες 20-29 ετών, ενώ οι γυναίκες σε ηλικίες 15-24 ετών. Η μέση ηλικία είναι, για μεν τους άνδρες, 28 έτη, για δε τις γυναίκες, 25 έτη.

΄Ενα ενδιαφέρον στοιχείο είναι ότι, μεταπολεμικά, η μετανάστευση πραγματοποιείται με τη βοήθεια εθνικών, κρατικών ή διεθνών οργανισμών Π.χ. με τη βοήθεια της Ελληνικής Κυβέρνησης και της ΔΕΜΕ (Διακυβερνητική Επιτροπή Μετανάστευσης από την Ευρώπη) μετανάστευσαν προς τις υπερπόντιες χώρες.

1951-1960: 64.000 άτομα.

Γραφική απεικόνιση της διαχρονικής εξέλιξης του πληθυσμού των αστικών και αγροτικών περιοχών της Ελλάδας. 1879-1979

Για την ανακοπή της αστυφιλίας προτείνονται διάφορα μέτρα, με εφαρμογές οικονομικών, κοινωνικών, νομοθετικών, οικιστικών κτλ. προγραμμάτων, όπως η αξιοποίηση των πλουτοπαραγωγικών πηγών κάθε χωριού και η γενική εξύψωση του βιοτικού και πολιτιστικού επιπέδου του πληθυσμού των αγροτικών περιοχών. Δυστυχώς, όμως, στην πατρίδα μας, κανένα από τα προγράμματα περιφερειακής ανάπτυξης, που απέβλεπε στην ανακοπή του ρεύματος της αστυφιλίας, δεν επέφερε ουσιαστικό αποτέλεσμα.

ΑΣΤΥΦΥΓΗ

Αν και θεωρείται ακόμη νωρίς για μια πλήρη οριοθέτηση της έννοιας που εκφράζει την αντίστροφη της αστυφιλίας, εντούτοις είναι γεγονός ότι η τάση μεγάλων τμημάτων του αστικού πληθυσμού, κυρίως των μεγάλων πόλεων, για φυγή από την αγχώδη ζωή των μεγαλουπόλεων, και επανεγκατάσταση στα επαρχιακά κέντρα, γίνεται ολοένα και πιο έντονη, με σποραδικές απόπειρες εφαρμογής της, και μάλιστα με κρατική ενθάρρυνση. ΄Ετσι, ο νεώτατος όρος αστυφυγή, που εμφανίστηκε σε ορισμένες δημογραφικές μελέτες για τη σύγχρονη ελληνική πληθυσμιακή κινητικότητα, αρχίζει να παίρνει συγκεκριμένο περιεχόμενο. ΄Οσον αφορά στην Ελλάδα, και κυρίως στην εκτρωμακτικά μεγενθυμένη πρωτεύουσά της, την Αθήνα, είναι γνωστό ότι έφθασε την πολυπλοκότητα της ζωής των ξένων μεγαλουπόλεων, χωρίς να έχει ξεπεράσει-ολοκληρώσει τη φάση και τις δομές της παραδοσιακης κοινωνίας της και χωρίς να έχει δημιουργήσει προηγουμένως τις απαραίτητες νέες δομές, που θα έδιναν τη βάση για μια ομαλότερη εξέλιξη της αστυφιλίας. Η Αθήνα, που έχει μία υποδομή, για κάπως ανεκτή διαβίωση και παραγωγική δραστηριότητα μόλις 1.000.000 κατοίκων, ήδη περιλαμβάνει (το 1980) έναν ταλαιπωρούμενο πληθυσμό 4.000.000 περίπου κατοίκων.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες και με μια ακόμη πιο δυσοίωνη προοπτική για το μέλλον της αθηναϊκής τερατούπολης και των άλλων μεγάλων πόλεων της χώρας (Θεσσαλονίκης, Πάτρας), το ελληνικό κράτος προσπαθεί — με ανάλογα θεσπιζόμενα μέτρα, όπως εκείνα που νομοθετήθηκαν το 1979 για την αποθάρρυνση εγκατάστασης νέων κατοίκων στην πρωτεύουσα και τις άλλες μεγάλες πόλεις και για τη δημιουργία περιφερειακών αστικών και αγροτικών κέντρων — να αντιστρέψει το κύμα συνε-

χιζόμενης αστυφιλίας και να το κατευθύνει προγραμματισμένα προς την περιφέρεια.

Ο υποβιβασμός της ποιότητας ζωής και η δυσκινησία της δημόσιας διοίκησης στις μεγαλουπόλεις αποτελούν βέβαια παγκόσμιο φαινόμενο. Αλλά στην Αθήνα το κακό είναι μεγαλύτερο, γιατί διαλύθηκαν οι βάσεις μιας παραδοσιακής κοινωνίας και χωρίς να έχουν δημιουργηθεί οι απαραίτητες νέες λειτουργικές δομές, αφέθηκαν τα πλήθη από την ενδοχώρα να συσσωρεύονται αβοήθητα στο μεγάλο οικιστικό κέντρο. Εδώ η ζωή έγινε εξαιρετικά πολύπλοκη. Δεν υπάρχει οργάνωση και κανένας προγραμματισμός, ενώ η επικοινωνία διοίκησης και πολίτη είναι σχεδόν ανύπαρκτη. Η Αθήνα, που έχει επεκταθεί σε όλο το λεκανοπέδιο Αττικής, είναι μία σύγχρονη χαοτική μεγαλούπολη, όπου συνυπάρχουν πολλοί διαμετρικά αντίθετοι τρόποι ζωής για τους κατοίκους της. Από τη μια μεριά υπάρχουν εδώ οι άνθρωποι που αναζητούν ακόμη τη συντροφιά του καφενείου και από την άλλη, είναι εκείνοι που ο τρόπος ζωής τους στην πόλη δε διαφέρει καθόλου από εκείνον των κατοίκων της Ν. Υόρκης. Γενικά, όμως οι άνθρωποι εδώ προσπαθούν — με τα συνήθως απρόσωπα μέσα που υπάρχουν — να διατηρήσουν την επαφή τους. Αυτο φαίνεται και από τη συχνότητα και τη διάρκεια των τηλεφωνημάτων. Η Αθήνα, εξάλλου, είναι μία από τις λίγες μεγαλουπόλεις του κόσμου, όπου η κίνηση των ανθρώπων στους δρόμους δε σταματάει ούτε λεπτό όλο το 24ωρο. Οι αιτίες αυτού το φθοροποιού, από κάθε άποψη, φαινομένου, μπορούν να αναζητηθούν κυρίως: στην ανάγκη αναζήτησης συμπληρωματικού εισοδήματος (με τα ποικίλα παραεπαγγέλματα) στην προσπάθεια καταπολέμησης της ανίας και της μοναξιάς, όπου η καταναλωτική ψυχρή κοινωνία έχει καταδικάσει τους Αθηναίους και στην υδροκέφαλη διοίκηση, που, συγκεντρωμένη στην πρωτεύουσα και πολυδαίδαλη, υποχρεώνει τον επαρχιώτη, και για την πιο μικρή υπόθεσή του, να περάσει και να μείνει σ' αυτήν για ένα διάστημα. Μια άλλη, όχι ασήμαντη, αιτία του εξοντωτικού αυτού ρυθμού ζωής στην Αθήνα, είναι η αφετηριακή υπερσυγκέντρωση όλων των συγκοινωνιών, με αποτέλεσμα να έρχονται και να μένουν για λίγο εδώ πολλοί ταξιδιώτες, που κατευθύνονται για άλλα μέρη της χώρας, που, όμως, δεν έχουν απευθείας σύνδεση.

Είναι πια συνειδητοποιημένο το γεγονός ότι ο Αθηναίος (αλλά και ο Θεσσαλονικιός, ο Πατρινός κτλ) ζει σε μια χαώδη πόλη και προσπαθεί να βρει διέξοδο επιχειρώντας πυκνές και απελπισμένες, συχνά αιματηρές, εξόδους προς την επαρχία. Ονειρεύεται, σκέφτεται και προγραμματίζει μια οριστική φυγή από την αντιανθρώπινη πόλη του. Όμως, για τώρα και για το άμεσο μέλλον είναι παγιδευμένος σ' αυτήν. Περιμένει την ουσιαστική βοήθεια από την Πολιτεία, που δεν είναι άλλη από την πραγματική αποκέντρωση της εξουσίας, τη θέσπιση σταθερών και μακροπρόθεσμων παραγωγικών κινήτρων στην περιφέρεια και την εξάλειψη της ρουσφετολογίας, που ξεκινάει από το κέντρο με την μορφή εντολής στον υποτακτικό (νομάρχη, διευθυντή κτλ) της επαρχίας. Έτσι, ωσότου υλοποιηθούν τα τέτοια μέτρα, η αστυφυγή θα παραμένει απλώς μια τάση, ένα όνειρο.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ

Στο παρόν κείμενο παρουσιάζουμε μια γενική τοποθέτηση του θέματος της Μετανάστευσης, εξωτερικής και εσωτερικής, που αποτελεί σήμερα ένα από τα βασικότερα εμπόδια για την κοινωνική, οικονομική και πολιτιστική ανάπτυξη της πατρίδας μας. Δυστυχώς, ούτε για το παρόν θέμα, το σύγχρονο Ελληνικό Κράτος έχει ουδέποτε αναλάβει κάποια σοβαρή και υπεύθυνη προσπάθεια παρουσίασης και επίλυσής του.

Μετανάστευση (Αποδημία)

Διακρίνεται σε εσωτερική και εξωτερική. Οι κυριότερες εκδηλώσεις της εσωτερικής μεταναστεύσης είναι η αστυφιλία και η αστυφυγή.

Εξωτερική μετανάστευση

Επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό τις πληθυσμιακές εξελίξεις σε μια χώρα, κυρίως μέσω των κατωτέρω αναφερόμενων παραγόντων:

α) εκροή ατόμων από τη χώρα.

β) επίδραση στην παραγωγικότητα.

γ) άμεση επίδραση στην γεννητικότητα, γαμηλιότητα και θνησιμότητα.

δ) ως άμεσο αποτέλεσμα των ανωτέρω έχουμε μεταβολή της καθολικής σύνθεσης του πληθυσμού: 1) κατά φύλο, 2) ηλικία, 3) είδος απασχόλη-

1961-1970: 76.000 άτομα.

1971-1975: 37.000 άτομα.

Μέσω της Γερμανικής Επιτροπής Μετανάστευσης αποδήμισαν προς τη Δ. Γερμανία 381.000 Έλληνες (που αποτέλεσαι το 57% του συνόλου των μεταναστών στη χώρα). Πάντως, αξίζει να αναφερθούν οι εξής παρατηρήσεις:

1) Από το 1976 ο ρόλος της ΔΕΜΕ περιορίστηκε πολύ.

2) Από το 1973 ανεστάλησαν οι εργασίες της ΓΕΜ, η οποία το 1976 έκλεισε τα γραφεία της.

Η μεταπολεμικη έξαρση της μετανάστευσης στη Δ. Ευρώπη έχει πολλούς αιτιολογικούς παράγοντες, που μπορούν να εξεταστούν από δύο πλευρές.

Από την πλευρά των χωρών υποδοχής
(κυρίως Δ. Γερμανία)

α) Υπήρξε πολύ γρήγορη αύξηση αναγκών σε εργατικά χέρια, λόγω του έντονου ρυθμού οικονομικής ανόδου. Αυτή η ανάγκη δεν μπόρεσε να καλυφθεί, εξαιτίας της μεγάλης απώλειας έμψυχου υλικού της Γερμανίας στον πόλεμο.

β) Δεν ήταν δυνατή, από οικονομική άποψη, η γρήγορη υποκατάσταση των εργατικών χεριών με την εξελιγμένη τεχνολογία.

γ) Για λόγους εθνολογικούς, ιστορικούς, γεωγραφικούς, η Δ. Γερμανία προτιμούσε το εργατικό δυναμικό που προερχόταν από κράτη της Μεσογείου.

Από την Ελληνική πλευρά

α) Μεταπολεμικά εμφανίστηκε ιδιαίτερα αυξημένη ανεργία.

β) Η πλήρης έλλειψη σωστού αναπτυξιακού οικονομικού προγραμματισμού.

γ) Η δυσμενής πολιτική κατάσταση.

δ) Η δυσμενής σχέση αμοιβής εργασίας, μεταξύ Ελλάδας και χωρών υποδοχής (σχέση 3 προς 12). Με την πραγματοποίηση υπερωριακής απασχόλησης το εισόδημα του μετανάστη αυξανόταν και ξεπερνούσε το 4πλάσιο.

ε) Οι καλές συνθήκες απασχόλησης στις χώρες υποδοχής.

στ) Η σχετική γειτνίαση με τις χώρες υποδοχής (η επικοινωνία με την Ελλάδα είναι εύκολη).

ζ) Οι ελληνικές κοινότητες, που δημιουργήθηκαν στις χώρες υποδοχής, οι οποίες βοήθησαν τους νέους μετανάστες.

Σήμερα παρατηρείται εξασθένηση των παραγόντων που ευνοούν τη μετανάστευση. Σχετικά με τη Δ. Ευρώπη παρατηρείται αυξανόμενος ρυθμός παλινόστησης, που οφείλεται:

α) σε σημαντική άνοδο του βιοτικού επιπέδου των κατώτερων εισοδηματικά τάξεων.

β) στο γεγονός ότι οι ξένοι, στις χώρες υποδοχής, δημιούργησαν κοινωνικά (φυλετικοπολιτιστικά) προβλήματα, που ακριβώς τους δίνουν κίνητρα για παλινόστηση.

γ) στο γεγονός ότι στις χώρες υποδοχής έχει αυξηθεί το ποσοστό ανεργίας μεταξύ ντόπιων και ξένων εργατών (λόγω της γενικότερης οικονομικής κάμψης).

Γεωγραφικό διαμέρισμα	**Μέσος ετήσιος ρυθμός**	
	1965-1970	**1971-1975**
Περιφέρεια Πρωτευούσης	13500	6500
Λοιπή Στερεά - Εύβοια	3800	1800
Πελοπόννησος	7000	3000
Ιόνιοι Νήσοι	2500	800
Ήπειρος	6000	2500
Θεσσαλία	5500	2800
Μακεδονία	30000	10000
Θράκη	5000	3000
Νήσοι Αιγαίου	4500	2000
Κρήτη	2500	1000
Δε δήλωσαν κατοικία	8000	2000
	80000	**35000**